

Sygn. akt XVII AmC 48/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Łabuda

Protokolant: st.sekretarz sądowy Katarzyna Kanduła-Gładecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2015 r. w Warszawie sprawy

z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

przeciwko (...) (...) Sp. z o.o. w T. P.

(dawniej (...) (...) S.A. w T. P.)

o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone

1. uznaje za niedozwolone i zakazuje pozwanemu wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści:

1. "Do obowiązków Odbiorcy należy: (...) 2) uzyskanie w czasie umożliwiającym terminowe wykonanie Przedmiotu Umowy, zgód w formie pisemnego oświadczenia (wg wzoru PG) właścicieli innych nieruchomości, jeśli ze względu na techniczne uwarunkowania przyłączenia do sieci gazowej istnieje konieczność przeprowadzenia przyłącza i sieci gazowej przez nieruchomości tych właścicieli. PG może zwolnić Odbiorcę z tego obowiązku, jeżeli w toku czynności projektowych uzyskało konieczne zgody";

2. "Odbiorca zobowiązuje się ponadto do nieodpłatnego udostępnienia nieruchomości (uzyskania zgody właściciela) na której znajduje się przyłączany obiekt w celu przyszłej eksploatacji sieci gazowej, przyłącza, urządzenia pomiarowego lub redukcyjno-pomiarowego oraz innych urządzeń towarzyszących, niezbędnych do prawidłowego działania przyłącza i sieci gazowej:";

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych;

3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Warszawie, tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, kwotę 600 (sześćset) złotych;

4. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt strony pozwanej.

SSO Jacek Łabuda

Sygn. akt XVII AmC 48/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 maja 2013 r. powód – Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – domagał się uznania za niedozwolone i zakazania wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowień o treści:

1. "Do obowiązków Odbiorcy należy: (...) 2) uzyskanie w czasie umożliwiającym terminowe wykonanie Przedmiotu Umowy, zgód w formie pisemnego oświadczenia (wg wzoru PG) właścicieli innych nieruchomości, jeśli ze względu na techniczne uwarunkowania przyłączenia do sieci gazowej istnieje konieczność przeprowadzenia przyłącza i sieci gazowej przez nieruchomości tych właścicieli. PG może zwolnić Odbiorcę z tego obowiązku, jeżeli w toku czynności projektowych uzyskało konieczne zgody" ;

2. "Odbiorca zobowiązuje się ponadto do nieodpłatnego udostępnienia nieruchomości (uzyskania zgody właściciela) na której znajduje się przyłączany obiekt w celu przyszłej eksploatacji sieci gazowej, przyłącza, urządzenia pomiarowego lub redukcyjno-pomiarowego oraz innych urządzeń towarzyszących, niezbędnych do prawidłowego działania przyłącza i sieci gazowej"

którymi posługuje się pozwany – (...) (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. P. (dawniej (...) (...) S.A. w T. P.). Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W ocenie powoda wskazane postanowienia wzorców umowy stanowią niedozwolone klauzule, gdyż są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumentów. Wypełniałyby tym hipotezę art. 385[1] § 1 k.c., zgodnie z którym niedozwolonymi są postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, niezgodnione z nim indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy – z wyłączeniem postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Odnosząc się do poszczególnych postanowień powód podniósł, iż zapis oznaczony nr 1 stanowi niedozwolone postanowienie w myśl art. 385 [1] k.c. gdyż zmusza konsumenta do podjęcia dodatkowych działań zmierzających w celu uzyskania zgody na przeprowadzenie przyłącza i sieci gazowej. W jego ocenie uzyskanie zgód w formie pisemnej od właścicieli innych nieruchomości przez które ma być poprowadzona sieć gazowa jest obowiązkiem pozwanego. Nadto zwrócił uwagę, że zarówno przepisy Kodeksu cywilnego jak i przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne nie przewidują wobec konsumenta obowiązku opisanego w § 3 ust. 2 pkt 2 wzorca umowy pt. „Umowa o przyłączenie do sieci gazowej (...) (...) S.A. (do 10 nm³/h)”.

Nawiązując z kolei do postanowienia oznaczonego numerem 2 powód wskazał, iż wypełnia przesłanki określone w art. 385 [1] k.c. ponieważ pozwany nakłada na konsumenta obowiązek nieodpłatnego udostępnienia własnej nieruchomości w celu eksploatacji sieci gazowej i innych urządzeń niezbędnych do jej prawidłowego funkcjonowania. W jego ocenie taki zapis wprowadza do umowy dysproporcję praw i obowiązków, gdyż pozwany uzyskuje możliwość nieodpłatnego korzystania z cudzej nieruchomości dla celów prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, a zarazem unika ewentualnych kosztów związanych z ustanowieniem służebności przesyłu. Reasumując, w ocenie powoda podniesione okoliczności świadczą niezaprzeczalnie o wypełnieniu przez kwestionowane zapisy przesłanek determinujących możliwość uznania ich za niedozwolone klauzule umowne.

W odpowiedzi na pozew pozwany domagał się umorzenia postępowania oraz zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych. W przypadku nie uwzględnienia wniosku o umorzenie postępowania uznał powództwo w całości oraz wniósł o odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami postępowania. Ponadto wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentów powołanych w treści odpowiedzi na pozew. W uzasadnieniu pisma pozwany wskazał, iż zaprzestał stosowania kwestionowanych zapisów i w jego ocenie wydanie wyroku w niniejszej sprawie stało się zbędne. W piśmie procesowym z dnia 2 sierpnia 2013 roku przedstawił na tą okoliczność Uchwałę Obiegową Zarządu (nr (...)) pozwanej spółki z dnia 21 czerwca 2013 roku wprowadzającą nowy wzorec Umowy Przyłączeniowej (k.54).

Na rozprawie w dniu 5 marca 2015 roku pełnomocnik powoda podtrzymał stanowisko zawarte w pozwie i wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Z kolei pełnomocnik pozwanego poparł wniosek o umorzenie postępowania i wniósł o odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami procesu. Ponadto wskazał, iż pozwany zaniechał stosowania zaskarżonych postanowień przed wytoczeniem powództwa oraz poinformował o przekształceniu spółki i przedłożył aktualny odpis z KRS. Z uwagi na zaistniałą okoliczność Sąd postanowieniem z dnia 12 marca 2015

roku (sygn. akt XVII AmC 10388/13) zawiesił toczące się postępowanie w sprawie, a następnie podjął zawieszono postępowanie pod sygnaturą XVII AmC 48/15 z udziałem przekształconego podmiotu po stronie pozwanej. Na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2015 roku stawili się pełnomocnicy stron oraz podtrzymali dotychczasowe stanowiska procesowe w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany (...) (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. P. (dawniej (...) (...) S.A. w T. P.) prowadzi działalność gospodarczą w zakresie dystrybucji paliw gazowych w systemie sieciowym. W ramach tej działalności opracował i w dacie wniesienia pozwu posługiwał się w obrocie wzorcem umowy pt. „Umowa o przyłączenie do sieci gazowej (...) (...) S.A. (do 10 nm³/h)”, zawierającym zapisy, do których nawiązuje żądanie pozwu, tj.

1. "Do obowiązków Odbiorcy należy: (...) 2) uzyskanie w czasie umożliwiającym terminowe wykonanie Przedmiotu Umowy, zgód w formie pisemnego oświadczenia (wg wzoru PG) właścicieli innych nieruchomości, jeśli ze względu na techniczne uwarunkowania przyłączenia do sieci gazowej istnieje konieczność przeprowadzenia przyłącza i sieci gazowej przez nieruchomości tych właścicieli. PG może zwolnić Odbiorcę z tego obowiązku, jeżeli w toku czynności projektowych uzyskało konieczne zgody" – zawartym w § 3 ust. 2 pkt 2 kwestionowanego wzorca umowy.
2. "Odbiorca zobowiązuje się ponadto do nieodpłatnego udostępnienia nieruchomości (uzyskania zgody właściciela) na której znajduje się przyłączany obiekt w celu przyszłej eksploatacji sieci gazowej, przyłącza, urządzenia pomiarowego lub redukcyjno-pomiarowego oraz innych urządzeń towarzyszących, niezbędnych do prawidłowego działania przyłącza i sieci gazowej" – zawartym w § 3 ust. 3 kwestionowanego wzorca umowy.

Powyższe okoliczności były pomiędzy stronami bezsporne.

Załączona do pisma procesowego z dnia 2 sierpnia 2013 Uchwała Obiegowa Zarządu pozwanej spółki o numerze (...) (k. 54, § 1 Uchwały) wskazuje, iż pozwany zaniechał stosowania kwestionowanego wzorca umowy z dniem 1 lipca 2013 roku.

Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. W konsekwencji nie mogły być przedmiotem postępowania dowodowego okoliczności przedmiotowo nieistotne, zaś postępowanie dowodowe zostało ograniczone do normatywnie wyrażonych przez ustawodawcę przesłanek uznania postanowień wzorca umowy za niedozwolone.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie.

Okolicznością sporną między stronami było, czy przedmiotowe postanowienia miały charakter niedozwolony w myśl art. 385 [1] § 1 k.c.

W pierwszej kolejności należało zważyć, że nie zasługuje na uwzględnienie i nie może mieć wpływu na toczące się postępowanie fakt, który podniósł pozwany na rozprawie w dniu 5 marca 2015 roku, iż zaniechał stosowania kwestionowanych postanowień przed wytoczeniem powództwa. Wskazać bowiem należy, iż z pisma procesowego z dnia 2 sierpnia 2013 roku oraz załączonej Uchwały Obiegowej Zarządu (nr (...)) pozwanej spółki wynika jednoznacznie, iż z dniem 1 lipca 2013 roku zostaje wprowadzony nowy wzór umowy przyłączeniowej (k. 54, § 1 Uchwały Obiegowej Zarządu). Skoro zatem, w przedmiotowej sprawie, powód wystąpił z pozwem w maju 2013 roku, zaniechanie stosowania przez pozwanego inkryminowanych zapisów w lipcu 2013 roku, a więc po wniesieniu pozwu nie ma wpływu na bieg przedmiotowego postępowania. Stosownie do treści art. 479 [40] k.p.c. zaniechanie przez pozwanego, po wytoczeniu powództwa, stosowania zaskarżonego postanowienia wzorca umownego nie ma wpływu na bieg postępowania. Ponadto okoliczność zaniechania stosowania kwestionowanego wzorca umowy oraz zatwierdzenie i wprowadzenie do stosowania od 1 lipca 2013 roku nowego wzorca umowy została potwierdzona przez pozwanego

w piśmie (Sprawozdanie z wykonania decyzji Prezesa UOKiK, k. 75-76) złożonym na rozprawie w dniu 5 marca 2015 roku. Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, iż pozwany w dacie wniesienia pozwu posługiwał się w obrocie kwestionowanym wzorcem umowy zatytułowanym „Umowa o przyłączenie do sieci gazowej (...) (...) S.A. (do 10 nm³/h)”.

Przechodząc do oceny postanowień wzorca pod kątem ich niedozwolonego charakteru, wskazać należy, co następuje.

Stosownie do treści art. 385[1] §1 k.c., aby dane postanowienie umowne mogło być uznane za niedozwolone, musi ono spełniać cztery przesłanki tj.: (I) postanowienie nie zostało indywidualnie uzgodnione z konsumentem, (II) ukształtowane przez postanowienie prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, (III) powyższe prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta oraz (IV) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron.

Omawiane postanowienia nie regulują głównych świadczeń stron. Główne świadczenia pozwanego z tytułu zawartych umów polegają bowiem na zaprojektowaniu i wykonaniu elementów sieci gazowej/przyłącza gazowego, zaś konsumenta na uiszczeniu opłaty za przyłączenie.

Przesłanka braku indywidualnego uzgodnienia nie może w tej sprawie mieć znaczenia wobec abstrakcyjnego charakteru kontroli postanowienia wzorca umownego. Sąd nie bada w niniejszym postępowaniu konkretnych stosunków istniejących pomiędzy kontrahentami, ale wzorzec i treść hipotetycznych stosunków, jakie powstałyby pomiędzy pozwanym, a potencjalnym konsumentem. Nie ma zatem znaczenia, czy jakaś konkretna umowa była między stronami negocjowana ani nawet czy wzorzec był, czy też nie był zastosowany przy zawieraniu jakiegokolwiek konkretnej umowy. Kontrola ta ma bowiem charakter oceny ex ante i obejmuje wzorzec, nie zaś konkretną umowę. Istotny jest zatem fakt, że pozwany wprowadził oceniany wzorzec do obrotu konsumenckiego poprzez wystąpienie z ofertą zawarcia umowy z wykorzystaniem go.

Dla zastosowania omawianego przepisu przesłanki II (sprzeczność z dobrymi obyczajami) i III (rażące naruszenie interesów konsumenta) muszą zachodzić równocześnie. Z reguły rażące naruszenie interesu konsumenta jest naruszeniem dobrych obyczajów, ale nie zawsze zachowanie sprzeczne z dobrymi obyczajami rażąco narusza ten interes.

Poprzez dobre obyczaje rozumiemy pewien powtarzalny wzorzec zachowań, który jest aprobowany przez daną społeczność lub grupę. Są to pozaprawne normy postępowania, którymi przedsiębiorcy winni się kierować. Ich treści nie da się określić w sposób wyczerpujący, ponieważ kształtowane są przez ludzkie postawy uwarunkowane zarówno przyjmowanymi wartościami moralnymi, jak i celami ekonomicznymi i związanymi z tym praktykami życia gospodarczego. Wszystkie one podlegają zmianom w ślad za zmieniającymi się ideologiami politycznymi i społeczno – gospodarczymi oraz przewartościowaniami moralnymi. W szczególności zaś, dobre obyczaje to normy postępowania polecające nienadużywanie w stosunku do słabszego uczestnika obrotu posiadanej przewagi ekonomicznej. W niniejszej sprawie dobrym obyczajem jest, by przedsiębiorca nie wykorzystywał swej uprzywilejowanej pozycji kontraktowej, będącej rezultatem stosowania przez niego jednostronnie ustalonego wzorca umowy. Pozwany przedstawiając konsumentom do akceptacji warunki umowy zawierające zapisy kształtujące ich prawa i obowiązki w sposób mniej korzystny niewątpliwie przeczy powyższemu. Oczekiwanym jest także, by przedsiębiorca nie przenosił na konsumenta ryzyka związanego z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

W zakresie oceny stopnia naruszenia interesów konsumentów Sąd podziela opinię Sądu Apelacyjnego w Warszawie (wyrok z dnia 2006-06-27, sygn. akt VI ACa 1505/05), że naruszenie interesów konsumenta, aby było rażące, musi być doniosłe czy też znaczące. Natomiast interesy konsumenta należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, ale też każdy inny, chociażby niewymierny. Zaliczyć tu można również dyskomfort konsumenta, spowodowany takimi okolicznościami jak strata czasu, naruszenie prywatności, niedogodności organizacyjne, wprowadzenie w błąd oraz inne uciążliwości, jakie mogłyby powstać na skutek wprowadzenia do zawartej umowy ocenianego postanowienia. Przy określaniu stopnia naruszenia interesów konsumenta należy stosować nie tylko

kryteria obiektywne (np. wielkość poniesionych czy groźących strat), lecz również względy subiektywne związane bądź to z przedsiębiorcą (np. renomowana firma), bądź to z konsumentem (np. seniorzy, dzieci). Konieczne jest zbadanie, jaki jest zakres groźących potencjalnemu konsumentowi strat lub niedogodności.

Częstokroć konieczne jest również ustalenie, jak wyglądałyby prawa i obowiązki konsumenta w sytuacji braku analizowanej klauzuli (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2007-03-19, sygn. akt III SK 21/06 oraz z dnia 2007-10-11, sygn. akt III SK 9/07). Jeżeli przepisy ogólne stawiają konsumenta w lepszej sytuacji niż postanowienia proponowanej umowy, to w zasadzie postanowienia te należy uznać za niedozwolone. Odstępstwo od tej zasady możliwe jest tylko, o ile zmiana jest uzasadniona specyfiką wzajemnych świadczeń lub jest kompensowana innymi postanowieniami wzorca.

Odnosząc się do poszczególnych postanowień należy zważyć, co następuje.

Postanowieniem oznaczonym nr 1 pozwany przedsiębiorca zastrzegł, iż odbiorca (konsument) ma obowiązek uzyskania „zgód w formie pisemnego oświadczenia (wg wzoru PG) właścicieli innych nieruchomości, jeśli ze względu na techniczne uwarunkowania przyłączenia do sieci gazowej istnieje konieczność przeprowadzenia przyłącza i sieci gazowej przez nieruchomości tych właścicieli. PG może zwolnić Odbiorcę z tego obowiązku, jeżeli w toku czynności projektowych uzyskało konieczne zgody”. Wskazać należy, iż przepisy Kodeksu cywilnego regulują kwestię sprecyzowaną w przytoczonym zapisie spornego wzorca umowy. Stosownie do art. 305 [1] k.c. Nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 kc, prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu). Z kolei w myśl art. 305 [2] k.c. § 1. Jeżeli właściciel nieruchomości odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna dla właściwego korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 kc, przedsiębiorca może żądać jej ustanowienia za odpowiednim wynagrodzeniem. § 2. Jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 kc, właściciel nieruchomości może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu.

W myśl przytoczonych przepisów o wyrażeniu zgody na przeprowadzenie sieci gazowej lub przyłącza do danej nieruchomości przez teren innych nieruchomości (sąsiednich), może ubiegać się wyłącznie przedsiębiorca, który zobowiązał się wybudować przyłącze/sieć, a więc w przedmiotowej sprawie pozwana spółka. Zaś obowiązkiem odbiorcy (konsumenta) jest udostępnienie posiadanej nieruchomości w celu wykonania przez przedsiębiorcę przyłącza/sieci. Należy przede wszystkim zaznaczyć, że przepisy kodeksu cywilnego i ustawy Prawo energetyczne nie przewidują obowiązku, określonego przez stronę pozwaną. W świetle powyższego, wskazać należy, iż pozwana spółka nakłada na konsumenta obowiązek, który wiąże się z podjęciem dodatkowych czynności, działań zmierzających do uzyskania zgody na przeprowadzenie przyłącza/sieci do nieruchomości, co w ocenie Sądu narusza interes konsumenta, a także jest wyrazem nierównomiernego rozłożenia praw i obowiązków pomiędzy tymi podmiotami. Inkryminowany zapis stanowi celowy zabieg pozwanego, zmierzający do uniknięcia ustanowienia służebności przesyłu, a w konsekwencji wypłaty należnego wynagrodzenia właścicielom nieruchomości sąsiednich przez które ma zostać przeprowadzona sieć gazowa do nieruchomości odbiorcy (konsumenta). Zdaniem Sądu, zastrzeżenie zawarte w § 3 ust. 2 pkt 2 „Umowy o przyłączenie do sieci gazowej (...) (...) S.A. (do 10 nm³/h)” preferuje przede wszystkim interesy przedsiębiorcy w prowadzonej działalności gospodarczej, o czym świadczy nie tylko treść samego obowiązku nałożonego na konsumenta, a także uzyskanie możliwości nieodpłatnego korzystania z cudzej nieruchomości dla celów prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. W konsekwencji powyższych rozważań zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż kwestionowane postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy.

Przechodząc do analizy postanowienia oznaczonego nr 2 o treści: "Odbiorca zobowiązuje się ponadto do nieodpłatnego udostępnienia nieruchomości (uzyskania zgody właściciela) na której znajduje się przyłączany obiekt w celu przyszłej eksploatacji sieci gazowej, przyłącza, urządzenia pomiarowego lub redukcyjno-pomiarowego oraz innych urządzeń towarzyszących, niezbędnych do prawidłowego działania przyłącza i sieci gazowej" wskazać należy, co następuje.

Pozwany zgodnie z inkryminowanym zapisem zastrzega, iż konsument będzie zobowiązany w sposób nieodpłatny udostępnić własną nieruchomość w celu eksploatacji sieci gazowej i innych urządzeń niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania sieci gazowej pozwanego. Poprzez tak sformułowany zapis pozwany nie tylko narusza dobre obyczaje ale także godzi w interesy ekonomiczne konsumenta, gdyż uzyskując możliwość nieodpłatnego korzystania z cudzej nieruchomości dla celów prowadzonej działalności wyłącza zastosowanie służebności przesyłu oraz unika związanych z tym kosztów jakie musiałby ponieść gdyby nie wprowadził do „Umowy o przyłączenie do sieci gazowej (...) (...) S.A. (do 10 nm³/h)” kwestionowanej klauzuli. Reasumując, w zakresie w jakim sporne postanowienie nakłada na odbiorcę (konsumenta) obowiązek nieodpłatnego udostępnienia nieruchomości w celu prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej należy uznać za niedopuszczalne w obrocie konsumenckim.

Konkludując, zakwestionowane klauzule nie uwzględniają i nie zabezpieczają interesu konsumenta, jako słabszej strony umowy, co prowadzi do ukształtowania stosunku zobowiązaniowego w sposób nierównorzędny i rażąco dla niego niekorzystny.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385[1] § 1 k.c., Sąd uznał postanowienia wzorca umowy za niedozwolone, zaś na podstawie art. 479[42] § 1 k.p.c. zakazał wykorzystywania ich w obrocie z udziałem konsumentów.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Przyznane stronie koszty stanowią wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 180 zł - ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Mając na uwadze wynik sprawy, orzeczenie o nakazaniu pobrania od strony pozwanej opłaty od pozwu uzasadnia art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt strony pozwanej zarządzono na podstawie art. 479[44] k.p.c.